

'Durant una època em feien feliç les coses de Déu i em tenien lligada les del món'

Hola! Em dic Teresa de Cepeda y Ahumada. **Vaig néixer a Àvila l'any 1515.** Sóc la cinquena filla d'Alonso Sánchez de Cepeda i Beatriz Dávila Ahumada. En total érem tretze germans: nou nois i quatre noies. De petita era carinyosa i de gran caràcter i m'agradava llegir les vides dels màrtirs. Més endavant vaig agafar afició als llibres de cavalleria, llibres molt de moda aleshores. **Quan ja era monja vaig dur a terme la reforma de l'Ordre carmelità.**

Santa Teresa de Jesús

Com va ser la teva infantesa?

De petita m'agradava molt llegir les vides dels màrtirs. Tant es així, que conèixer la vida d'alguns màrtirs em va inspirar el desig del martiri fins al punt que un dia em van trobar amb el meu germà fugint de casa per anar on molts cristians eren martiritzats perquè volíem morir màrtirs amb ells i pujar així al cel. Més tard em vaig aficionar als llibres de cavalleria, era vital i alegre i això feia que tingués molts amics i amigues. Quan tenia 13 anys va morir la meua mare, i el meu pare, amoïnat perquè em veia massa preocupada per les coses del món, em va enviar al convent de les Agustines de Gràcia a estudiar-hi.

Què et va ajudar a comprendre que «Sólo Dios basta»?

Al meu germà i a mi, llegir que pena i glòria eren per sempre ens espantava molt. Passàvem llargues estones parlant-ne i ens agradava de repetir sovint: per sempre, sempre, sempre! El Senyor volgué que, dient-ho tantes vegades, em restés imprès en la infantesa el camí de la veritat.

Com et vas decidir a fer-te carmelita?

Malgrat durant l'adolescència vaig llegir llibres de cavalleries que estaven molt de moda i que em van mostrar l'atractiu del món, la lectura de llibres d'espiritualitat em va ensenyar el recolliment i l'oració. Tot i així estava molt lluny de voler ser monja. Però una amiga meua va entrar al convent de La Encarnación. Amb ella vaig tenir ocasió de parlar llargues estones, això em va ajudar molt, fins que vaig veure clar que Déu em cridava a ser monja.

Sempre vas et vas entregar totalment a Déu?

No, vaig passar una època molt difícil. Per una banda em cridava Déu; per altra jo seguia l'atractiu del món. Em feien feliç les coses de Déu i em tenien lligada les del món. Em sembla que volia concertar aquests dos contraris, tan enemics l'un de l'altre, com és la vida espiritual i les satisfaccions, gustos i passatems del món. Vaig passar així molts anys, tants que ara m'espanto... És una de les vides més penoses que es pot imaginar: perquè ni gaudia de Déu ni em feien feliç les coses del món. Quan estava amb les satisfaccions mundanes, al recordar-me de tot el que devia a Déu m'aforgia i quan estava amb Déu, l'atractiu de les coses del món m'impediéu estar tranquil·la.

Et va ajudar algun llibre en especial?

Una vegada va arribar a les meves mans el llibre de les Confessions de Sant Agustí. Jo tenia molta devoció a Sant Agustí com a tots els sants que havien sigut pecadors i que el Senyor els havia fet tornar a Ell: hi trobava molt de consol doncs si els havia perdonat a ells, també ho podia fer amb mi; només una cosa em desconsolava, i és que a si a ells només una vegada els havia cridat el Senyor i no havien tornat a caure, a mi eren tantes ja, que això em fatigava. Però considerant l'amor que em tenia Déu, tornava sempre a animar-me, confiant sempre en la seva misericòrdia. En canvi, de mi sí que desconfiava.

Com definiries què és fer oració?

L'oració no és altra cosa que un tracte d'amistat, estant moltes vegades sols

en aquest tracte amb Aquell que sabem que ens estima.

I tu, com vas començar a fer oració?

Van començar a créixer en mi les ganes d'estar més temps amb Ell i a treure'm les ocasions de perdre'l perquè, un cop tretes, de seguida tornava jo a estimar al meu Déu. M'adonava que començava a créixer en mi un amor de Déu molt desinteressat. Desitjava tenir estones de soledat per gaudir més d'aquell bé. En fi... quan un comença a fer oració és on comencen tots els béns, com quan les flors estan a punt de brotar.

Quin consell donaries als qui comencen a fer oració?

Que no la deixin mai. Quan un comença a fer oració és com si comencés a plantar un jardí en terra molt infructuosa que té molt males herbes. El Senyor arrenca les males herbes i en planta de bones. Nosaltres hem de procurar, com a bons jardiniers, que creixin aquestes plantes i tenir-ne cura de regar-les perquè no es facin malbé, sinó que arribin a fer flors que facin bona olor i que agradin així a nostre Senyor de manera que vingui a delectar-se moltes vegades al nostre jardí i a descansar entre aquestes virtuts.

I què diries a qui vol ser sant?

Que tingui molta confiança, perquè no convé ofegar els bons desitjos, sinó creure de Déu que, si ens esforcem, poc a poc, arribarem on van arribar els sants. Si ells mai no s'haguessin determinat a desitjar la santedat i poc a poc a posar-ho per obra mai no haurien arribat a tan alt estat. A Déu li agrada de veure'ns animosos, humils i amb cap confiança en les nostres forces sinó en les Seves.